

ЗВЕЗДАМА НАДАРЕН А ПЕСМОМ ОСТВАРЕН

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

Културолошки пројекат "Јухорско око", Параћин
E-mail: vpetkovic1977@gmail.com

Резиме: Поводом конференције "Развој астрономије код Срба XIII" припремљена је ова поетска публикација - фанзин са деконструисаним сонетима са репом и акростихом у огледалу посвећена успомени на песника Драгомира Бодића (Ћићевац, 1922 - Београд, 1998).

Кључне речи: космичка поезија, астрономија у култури

Слично као и на претходним конференцијама "Развој астрономије код Срба", Ђорђе Петковић је и овај пут припремио нову поетску публикацију - фанзин¹²² са минуциозно осмишљеним акростихом, тако да у сваком реду прва слова, прочитана одозго на доле, представљају неку поруку у вези са личношћу којој је песма посвећена. У доњој половини песме акростих иде уназад, као да га гледамо у огледалу, што Петковић означава као "реп". Такође, Ђорђе често узима делове текста из стваралачког опуса особе којој је песма посвећена, то јест "деконструише" га, па зато такве песме именује као "деконструисани сонет са репом и акростихом у огледалу". Од осме конференције акростих у његовим лирским остварењима је обостран, тако да се порука налази и када се саставе задња слова у стиховима. Ове фанзине Петковић публикује у педесет нумерисаних примерака од три листа односно шест страница, тако да је сваки примерак јединствен, па има и посебну библиофилску вредност. Више пута смо у претходним Зборницима напомињали да Петковић одступа од строге сонетне форме, и песме публикује без поделе на стихове.

Овде је, пред нама, фанзин посвећен параћинском песнику и професору Економске школе Драгомиру Бодићу (Ћићевац, 1922 - Београд, 1998). О космичким мотивима у његовој поезији, Петковић је за овај Зборник припремио и чланак: *Моравац загладан у небо: Космопоетика Драгомира Бодића (1922-1998), уз посебан осврт на*

122 Фанзин је аматерска публикација, ручно израђена од стране фанова, из љубави а не због профита.

поему "Песник и Једогоња". У фанзину је пет космички надахнутих песама, са "небеским" насловима: *Сунце, Небо, Месец, Звезде и Облак*. Порука, добијена када се повежу прва слова одозго на доле па затим задња, на исти начин, гласи: *Драгомиру Бодићу/ поети и професору*. У другој песми, насловљеној *Небо*, то је: *Бодићева поезија/ Сунце у срицу сонет*, а у трећој: *Прозор мога воза/ Ломача за кругове*. У четвртој, посвећеној Бодићевим супругама, акростих гласи: *Гордана прва љуба/ Анђелија друга је*. У последњој, петој, названој *Облак* уткано је: *Уз Бодићеву поему/ Песник и Једогоња*, о личности из народног фолклора која има моћ да разгони облаке.

Као и на претходним Конференцијама, духовити, оригинални и надахнути песник Ђорђе Петковић, маштовито је, својим допадљивим и занимљивим сатирично-ироничним стиховима, песнички обогатио садржај Конференције "Развој астрономије код Срба".

М. С. Димитријевић

ЕДИЦИЈА „ВИЛИН КОЊИЦ“
НОВА СЕРИЈА

RES EXTRA COMMERCIIUM

ЂОРЂЕ ПЕТКОВИЋ

ЗВЕЗДАМА НАДАРЕН А ПЕСМОМ ОСТВАРЕН

*Деконструисани сонети с репом и с обостраним
акростихом у огледалу*

*У спомен Драгомира Бодића
(1922 – 1998)*

ПАРАВИН-БЕОГРАД
22-26. IV 2025.

Културолошки пројекат „ЈУХОРСКО ОКО“
Књижевни клуб „Мирко Бањевић“

1. СУНЦЕ

Дан свиће сунчано и обогати сноп,
 Римује се оклоп: мудрошћу стварано!
 Астрално видовит магле загонетне
 Где год се приметне нађе чудесну нит.
 Од обзорја твори да светла рашири,
 Мислени оквири – ко да их оспори?
 И цврчак ватре пир за жеђ сунца је кап:
 Речи налазе зјап а освездан Свемир.
 Успне се облак лаф и разбукти небо:
 Бизарно се греб'о песник уз бучан гаф.
 Облак налази спас да кишом опере
 До сновне химере човеков лујни кас.
 И воду на умор призива у коло
 Ћудљиви жиголо, прати га збуњен хор.
 У маглу свеопшту светлост баца наду,
 Узалуд је краду и одају пошту.
 Ћутање је злато - вече народни фар,
 Историјски је ћар кад мраком продато.
 До које висине морем росе сав глас
 Отвара дан за спас сан вечите глине.
 Бити црно-бело - уобичајен ћеф,
 У препун гура сеф будуће недело.
 Распојаса се слап - у подне буде чвор;
 И тада човек бор исцури као кап.
 Музејски дистиси - флуид-облак прети:
 Он јесте на мети по мајчиној сиси!
 Где год се приметне нађе чудесну нит,
 Астрално видовит магле загонетне.
 Римовах свој оклоп: мудрошћу створено;
 Дан свиће сунчаано и обогати сноп.

АС: Драгомиру Бодићу/ поети и професору.

Издање поводом одржавања
 XIII КОНФЕРЕНЦИЈЕ „РАЗВОЈАСТРОНОМИЈЕ
 КОД СРБА“ – Београд, 22-26. априла 2025.

2. НЕБО

Без *омче о врату цвет жучи* као *врес*:
 Облак доноси стрес за купус салату,
 Доживљавамо *смуц* кад се *загаси дан*.
 Име за *плави сан*: *светоилијски кљуц*.
Ћићевац у срцу са прстију фреске,
 Ехо *сновне* леске кад се *смеје мрцу*.
Време је недодир, *незаустављив крос*,
 А *трчао је бос* и сакупљао *жир*.
Песник у очају и *жуч* може и *виц*:
 Оствари *миц* по *миц* себе у *бескрају*.
 Ерос – *равнодушно капање*; *танатос*
 Захтева *живот-глас*, *спознање* *искушно*.
 Из *небеске шуме* *стиже* и *сан* и *дан*:
Једогоњин је *план остварење* (*ч*)*уме*.
 Акростисни *сонет* за *зрцало пропет*,
 Антипесми *опет цвет жучи* је *донет*.
Језеру пун *екран* са *моћи небеске*:
 Исписане *свеске* - *космички молебан*.
Знам шта им *значи бес* кад *врзино коло*
 Емитује *соло свеопшти урнебес*!
 Они *што би да глоц у кавезу нађу*
 Потапају *лађу* - *космопоетски звоц*.
 А *умешан је кус* и *приредио хор*,
Ветар *Гордијев чвор*, *изазивачки њус*.
 Е са те *саборске небеска* у *трансу*
Ћарлија романсу са *позива хорске*.
 Име за *плави сан*: *светоилијски кљуц*,
 Доживесмо и *смуц* који нам *буди сан*.
 Облак носио стрес за купус салату,
 Без *омче о врату* *преусмерен* је *крес*.

АС: *Бодићева поезија/ Сунце у срцу сонет*.

Издавач: Књижевни клуб „Мирко Бањевић“
 За издавача: Зоран Павловић

3. МЕСЕЦ

*Поетско је зјало на месечини фол,
 Реч када карамбол: гусле и гудало!
 Облак сунце ваја да би ушло у рам;
 Звездани јесте блам изван уздисаја!
 Ока два светлећа из корица би мач;
 Римују сунчан сач - осветли их свећа.
 Месеџ са тог врта умилни нуди сказ,
 Ошурио га мраз, остала болна црта.
 Где год да јесте бор, земља му даје сок,
 А ја додајем срок за гордијевски чвор.
 Вртимо се у круг светлосочном трагу,
 Остављени врагу да нас пронађе друг.
 Зауставље за врв, за врзино коло
 А ја нећу поло, са планине сам црв.
 Иза уља-косе кад се ватре точе
 Искрено пороче чије ноге босе.
 Антејска судбино, громовит јеси зев,
 Звездани док си сев за братство једино.
 О ветру у трансу што туђ отима лог:
 Ваљда се стара Бог - разара романсу.
 А обележен знак указује на звер,
 Годи некоме смер ако пут није лак.
 Одбачен циклус Вез духовна је храна:
 Месечева брана оставила је кез.
 Речја маса за меч иза паравана:
 Осликана грана из које цури млеч.
 Звездани јесте плам изван уздисаја;
 Облак сунце ваја и ушло је у рам.
 Реч као карамбол: гусле и гудало!
 Поетско је зјало на месечини фол.*

АС: Прозор мога воза/ Ломача за кругове.

Уредник и рецензент:
 Предраг Јашовић

4. ЗВЕЗДЕ

Говори *надарен* речима - *звездама*:
 Остала је драма, он у *души* рањен!
 Речја *маса* ту је, исто и *глеђ* и *буђ*:
Души постајем туђ док ми *срце* кљује.
 Агресивној *судби* преусмеравах *вал*,
 Налазих свуда кал *стихованој* чудби.
 А *сунчана маса* оста вечити *сјај*,
 Па *сањах* *звездан* гај са чијих украса
Реч дата јесте дар за хармоничан *склад*
Вечит остави јад као *бездушни* квар.
 Ако јој *нисам драг*, у брачном троуглу
Љубав је у руглу, шалу однео враг,
 Умртвљен ми је *пој* а чека ме друга,
 Баш да је и куга, афере нећу *рој*.
 А огледало ће *преусмерити* ме
 Ако *нађем риме* да убирам *воће*.
 Београд оаза, просто речено *рај*,
 Усплахирен ми *мај* са *љубавног* газа.
Љубавну идилу призвах за нови *траг*,
 А на торти је шлаг анђеоском *крилу*.
Вранац осмисли *бод* а ја уз његов *хир*
Речји сам *ветропир* за по *свемиру* ход.
Песник све *пој* по *пој* и поста му *драга*,
 А прошлој ни *трага*, са *срца* овој *рој*.
 На *озвездани* стил не љуте се *кости*
 Ако ће се *бости* док *играју* кадрил!
Души остадох туђ што ми *срце* кљује,
 Речја *маса* ту је: исто и *глеђ* и *буђ*!
 Остала је драма, он у *души* рањен,
 Говори *надарен* речима - *звездама*.

АС: Гордана прва *љуба*/ *Анђелија* друга је.

Техничка припрема и штампа: **Студио В. П.**,
 Марије Бурсаћ 46, Параћин.

5. ОБЛАК

Уз плашт зоре ту је Песник да пуни зјап,
 Звездама већ је кнап, узалудно псује.
 Бити осунчан дан, већ си пао на тас:
 Ово слово је глас - акродексонов сан.
 Дивно жезло на клик јавља се по сили,
 Издашни рептили препознајући слик.
 Ћутњи је близак сјај, окренут поети;
 Епски сунцокрети не воде га у рај.
 Ветар Песнику ЈЕД уз песму долеће,
 У облаку пре ће, на Једогоњи (с)лед.
 Под окриљем лудог, Сунце није криво;
 Од њега све живо! О томе брине Бог.
 Ерективни огањ јесте дупло голо,
 Мада Диаболо скаче с пања на пањ.
 У рог труби вазда, пролећу ћарлија.
 Уз песму се свија што природа сазда.
 Мада ме сколило и већ ме хвата куњ,
 Емитује се луњ, с њим се оцедило!
 Облаку нејасно рогоњи шта је рог,
 Преузима се стог, грми громогласно.
 У срцу му биће, искушан редослед,
 Ветар од љутње блед: само нека свиће!
 Ето, у тој магли, свој оставише бруј!
 Ћаци су неком труј - погледи су нагли!
 И кад у тој фори фазон постане шик,
 Досеже сопствен лик у заумној гори.
 Ово слово је глас - акродексонов сан:
 Бити осунчан дан - већ си пао на тас!
 Звездама већ је кнап, узалудно псује!
 Уз плашт зоре ту је: испунио је зјап!
 Параћин, 10-15.04.2025.

АС: Уз Бодићеву поему/ Песник и Једогоња.

ШТАМПАНО У 50 НУМЕРИСАНИХ ПРИМЕРАКА.
 ОВАЈ ПРИМЕРАК ИМА БРОЈ:

GIFTED BY THE STARS AND REALIZED BY POEM

On the occasion of the conference "Development of Astronomy among Serbs XIII", this poetic publication was prepared - a fanzine with deconstructed sonnets with a tail and an acroverse in the mirror, dedicated to the memory of the poet Dragomir Bodić (Ćićevac, 1922-Belgrade, 1998).

Keywords: cosmic poetry, astronomy in culture